

POSTANOWIENIE

10 października 2024 r.

Sąd Najwyższy w Izbie Cywilnej w składzie:

SSN Agnieszka Góra-Błaszczkowska

na posiedzeniu niejawnym 10 października 2024 r. w Warszawie

w sprawie z powództwa A. Ś., D. S.

przeciwko M. S., W. B., C. P. i J. F.

o zapłatę,

na skutek skargi kasacyjnej C. P.

od wyroku Sądu Apelacyjnego w Katowicach

z 29 lipca 2022 r., V AGa 13/20,

odrzuca skargę kasacyjną.

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 10 października 2019 r., Sąd Okręgowy w Gliwicach zasądził solidarnie od pozwanych: M. S., W. B., C. P. i J. F. na rzecz powódki A. Ś. kwotę 459 398,18 zł z ustawowymi odsetkami (pkt 1); zasądził solidarnie od pozwanych: M. S., W. B., C. P. i J. F. na rzecz powódki D. S. kwotę 446 401,06 zł z ustawowymi odsetkami (pkt 2); oddalił powództwo w pozostałej części (pkt 3); oraz orzekł o kosztach procesu; nadto nadał wyrokowi w punktach 1, 2, 4 i 5 przeciwko pozwanemu W.B. rygor natychmiastowej wykonalności.

Wyrokiem z 29 lipca 2022 r. Sąd Apelacyjny w Katowicach zmienił zaskarżony wyrok w punkcie 6. o tyle, że ponad uwzględnione nim wynagrodzenie przyznał od Skarbu Państwa (Sądu Okręgowego w Gliwicach) ustanowionemu dla pozwanego C. P. kuratorowi radcy prawnemu G. C. kwotę 185,55 zł tytułem zwrotu

wydatków (pkt 1); oddalił apelację pozwanego C. P. w pozostałym zakresie (pkt 2); oddalił w całości apelację pozwanego J.F. (pkt 3) oraz orzekł o kosztach postępowania apelacyjnego.

Kurator pozwanego C. P. wniósł skargę kasacyjną od powyższego wyroku, nie wskazując zakresu zaskarżenia. Z powołaniem się na art. 398⁴ § 2 k.p.c., 398⁹ § 1 pkt 4 wniósł o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania. Skarżący wskazał, że uzasadnieniem dla przyjęcia niniejszej skargi jest przywołana podstawa naruszenia prawa materialnego, a skarga kasacyjna w tym zakresie może być uznana za oczywiście uzasadnioną. Podstawą dla powództwa o odszkodowanie z art. 299 k.s.h. musi być wykazanie poniesienia szkody na skutek bezskuteczności egzekucji. W sytuacji, gdy „poszkodowany” sam przyczynił się do zaistnienia tej bezskuteczności uniemożliwiając skierowanie egzekucji do składnika majątkowego, który pozwoliłby na zaspokojenie roszczenia nie może ostać się argument, że pozwany odpowiada za ten stan rzeczy. Gdyby powódki wykonały treść wyroku w postępowaniu egzekucyjnym, doszłoby do zajęcia udziałów w nieruchomości, co dawało realną możliwość zaspokojenia roszczeń powódek.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Do wymagań konstrukcyjnych skargi kasacyjnej należą oznaczenie orzeczenia, od którego jest wniesiona, ze wskazaniem, czy jest ono zaskarżone w całości czy w części; przytoczenie podstaw kasacyjnych i ich uzasadnienie oraz wnioski o uchylenie lub uchylenie i zmianę orzeczenia z oznaczeniem zakresu żądanego uchylenia i zmiany (art. 398⁴ § 1 k.p.c.). Brak zawarcia lub niepoprawne zawarcie w skardze tych elementów różni od innych wad i braków pisma procesowego szczególną konsekwencja. W myśl art. 398⁶ § 2 k.p.c. pismo niezawierające któregoś z wymienionych elementów podlega odrzuceniu a limine tj. bez wzywania do uzupełnienia braków.

W skardze kasacyjnej złożonej do Sądu Najwyższego skarżący nie wskazał zakresu zaskarżenia wyroku Sądu Apelacyjnego, co uniemożliwia rozpoznanie skargi. Sąd Najwyższy zgodnie z art. 398¹³ § 1 k.p.c. może bowiem uchylić lub zmienić rozstrzygnięcie jedynie w oznaczonym przez skarżącego zakresie zaskarżenia (zob.m.in. postanowienie Sądu Najwyższego z 24 czerwca 2022 r., I

CSK 2657/22; z 20 kwietnia 2022 r., I CSK 2268/22; z 30 listopada 2021 r., I CSK 220/21; z 24 czerwca 2021 r., V CSKP 144/21; z 19 marca 2021 r., II CSK 406/20).

O ile w przypadkach całkowicie jednoznacznych dopuszczalne jest domyślne uzupełnienie wniosku o uchylenie zaskarżonego orzeczenia wskazanym wcześniej zakresem zaskarżenia (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 17 maja 2016 r., I PZ 5/16), o tyle niemożliwe jest nadanie dalszego biegu skardze kasacyjnej, w której w ogóle nie wskazano zakresu zaskarżenia.

W dalszej kolejności wskazać należy, że skarżący ograniczył się do wskazania podstawy prawnej wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania oraz lakonicznego sformułowania, przerzucającego odpowiedzialność za niezaspokojone zobowiązania spółki na wierzycieli. Tak przedstawiony wywód uniemożliwia prześledzenie toku rozumowania powoda, który powinien wskazać, na czym polegał wpływ dostrzeżonych naruszeń prawa na wydanie oczywiście nieprawidłowego wyroku. Sąd Najwyższy nie może bowiem interpretować uzasadnienia wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania przy pomocy uzasadnienia jej zarzutów. Wniosek o przyjęcie skargi do rozpoznania i jego uzasadnienie podlegają odrębnej analizie na etapie przedsądu, natomiast przytoczone podstawy kasacyjne i ich uzasadnienie oceniane są dopiero po przyjęciu skargi do rozpoznania, w trakcie jej merytorycznego rozpoznawania. Oba te elementy muszą być wyodrębnione, oddzielnie przedstawione i uzasadnione. Do spełnienia wymogu zarówno z art. 398⁴ § 2 k.p.c., jak i art. 398⁴ § 2 k.p.c. nie wystarczy odwołanie się do podstaw kasacyjnych i ich uzasadnienia. Mimo że argumenty mogą być podobne, to Sąd Najwyższy w ramach przedsądu bada tylko wskazane w skardze okoliczności uzasadniające przyjęcie jej do rozpoznania, nie analizuje zaś podstaw kasacyjnych i ich uzasadnienia (zob. np. postanowienia Sądu Najwyższego: z 25 stycznia 2024 r., I CSK 3816/23; z 17 stycznia 2024 r., I CSK 4246/23 oraz z 25 października 2023 r., I CSK 3247/23).

Mając na uwadze przedstawione argumenty, Sąd Najwyższy na podstawie art. 398⁶ § 3 k.p.c. odrzucił skargę kasacyjną.

(NM)

[ms]